

A nagyon egyszerű ember meséje

Egyszer volt, ... vagy inkább, hol volt, hol nem volt, ... egyszer valahol, nem is olyan messze -tán épp csak egy kőhajításnyira a mesevilágtól- élt egy **nagyon egyszerű ember**. De mivel ez egy igazán igaz mese, inkább így kezdem el:

Egyszer volt, ... egyszer egészen biztos volt, hisz én találkoztam vele, ... egy óriásnak kicsinyke, ám törpének se mondható, vénségesnek fiatal, jóságos mosolyú, afféle békés medvedörmögésre emlékeztető, mesehangú **nagyon egyszerű ember**.

Ez a nagyon egyszerű ember járta-járta a végtelen kerek világot, míg egyszer csak szembetalálkozott az összes többi emberrel. Rengetegen voltak az összes többi emberek, így hát még inkább elcsodálkozott a **nagyon egyszerű ember**, hogy nem látott egyetlen igazi gyermeket sem közöttük.

Az összes többi ember csupán abban különbözött egymástól, hogy voltak szépszál magasak és egészen apró picikék, drágaságos cifra ruhába öltözöttek és rettenetesen rongyosak, mesébe illően gyönyörűek és olyan rútak, mint egy pincebogár. Sokan sírtak akár a csecsemők, ríttak mint a játékát vesztett kisgyerek, vagy mint egy mezitlábás lurkó, akinek tüske ment a lábába. Mások csendben, mélabús tekintetű kifejezéstelen arccal beszélgettek, sokak értetlenül mutogattak. Mindeközben nem is kevesen, fekete egyenruhában, egyentekintettel és egyenmozdulatokkal ügyeltek arra, hogy egyenrend és egyenfegyelem legyen. Úgy tűnt, mintha egyetlen egyenkönyvön nevelkedtek volna, amit egyengondolatú emberek írtak.

Tágra nyílt szemekkel állt a vénségesnek fiatal, jóságos mosolyú, afféle békés medvedörmögésre emlékeztető, mesehangú nagyon egyszerű ember. Lábai gyökeret vertek, s a csodálkozástól alig hitt a szemének. Ugyanis, az összes többi embernek a legapróbbaktól a legnagyobbakig, mind-mind felnőtt feje volt. Meghökként a látványtól, de kis idő múltán rádöbbsent, hogy a Felnöttek országában jár.

- Hol vannak a gyerekek? – kérdezgette a **nagyon egyszerű ember** egyre hangosabban.

Végtelen csend lett, aztán lassú tompán csoszsanó léptekkel, fegyelmezetten (mert erre a fekete egyenmozdulatú egyenruhások nagyon ügyeltek), rengeteg kicsi felnöttfejű emberke lépett elő. Alig néhány kezében volt valamiféle játék -azok is afféle gombnyomásos, berregő, sípoló, villogó szerkezetek voltak-, a többiek piros, begyulladt, könnyező szemekkel néztek egy pontra mereven (amit médiának, meg infokommunikációs eszköznek neveztek), és magukban reklámszöveget, reklámdalokat mormoltak.

A nagyon egyszerű ember meséje

Figyelj rám!
Ne gondold másra, csak hidd el!
Dobd el a régit!
Van sok új ... meg a bájt, meg a pixel!
Mozdulnod sem kell, csak ülj a székben!
Tácspeden¹ vagy szkrínen²,
megvehetsz pénzen!

Igen-igen elszomorodott a vénségesnek fiatal, jóságos mosolyú, afféle békés medvedörmögésre emlékeztető, mesehangú **nagyon egyszerű ember**, hát leült egy útszéli kőre, és mivel mindig volt nála egy réges-régi mesekönyv, elkezdett belőle hangosan olvasni:

„Egyszer volt, hol nem volt, talán az Óperenciás tengeren, sőt az Üveghegyen is túl, a tündérek és boszorkányok, az óriások és törpék, a félelmetes sárkányok és a három kívánságot teljesítő apró manók, a hipp-hopp ott legyenek ahol akarok, a hétmérföldes csizma és a mindenki elnyeri méltó büntetését, a varangyos békává változtatott csodaszép király-kisasszony, a terülj-terülj asztalkám és a szegény ember legkisebb gyereke, az igazságos király és a gonosz varázsló, ... országában ...”

Olvasta, ... egyre csak olvasta a gyermekien természetes csodákat, és a felnőttfejű gyerekek szeme egyre tisztábban csillogott, arcukra igazi gyermeki mosoly költözött, majd tágra nyílt lélekkel utaztak át a mesevilágba.

A vénségesnek fiatal, jóságos mosolyú, afféle békés medvedörmögésre emlékeztető, mesehangú **nagyon egyszerű ember** pedig csak mesélt-mesélt ..., amíg a gyerekekből igazi felnőttek lettek, és aztán folytatta tovább, mert ezeknek is születtek igazi gyermekeik. Még ma is mesél, ... mert a mesék világa kifogyhatatlan, örök.

Ez maga a titok, ami minden gyermek számára nyilvánvaló és érthető, de amint igazi felnőttek lesznek minden titkossá válik, amit már csak kevesek értenek.

Azért írtam le ezt a mesét, hogy tudjátok meg és adjátok tovább kedves Felnőttek országában élő Olvasók, hogy a **nagyon egyszerű ember** és a sok-sok igazi gyermek, nem csak az én mesémben létezik!

(T.Dénes Tamás)

¹ Érintős egérpad

² Érintős képernyő